

תורת אביגדור

זוּלָּתוֹ!

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספֿטנר
איורים: מירי וינרב

פְּרֻשֶׁת כִּי תִשָּׂא תשפ"ה

הַכְּבוֹד הָאֵמֶתִי

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה
להנצחות: 02-966-5295

פְּרֻשֶׁת כִּי תִשָּׂא תִשְׁפֹּה

הַכְּבוֹד הָאֲמִתִּי

יום שלישי בצָהָרִים בְּבֵית מִשְׁפַּחַת גּוֹלְדְבָאוֹם

שְׂמוּלֵי הִתְרַגְּשׁ מְאוֹד. הַיּוֹם בְּעָרְב יִתְקַיֵּם מַעֲמַד חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְבֵית הַמְדַרְשׁ הַחֲדָשׁ שֶׁל הוֹרְקֵי, וְמִי שֶׁעֲתִיד לְהוֹפִיעַ בְּמַעֲמַד הוּא לֹא אַחַר מַחִיִּים קָיִי, הַזְמַר הַצָּעִיר וְהַמְפָּרְסָם! חַיִּים קָיִי הֵיךְ מִבְּגָר מִשְׂמוּלֵי בְּשָׁנָה אַחַת בְּלִבְד, וְהֵיךְ לוֹ אֶת הַקּוֹל הַיָּפֶה וְהַמְדָּהִים בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם. כָּלֵם כָּבֵר דִּבְרוּ עַל כֶּף שֶׁהוּא כּוֹכֵב הָעוֹלָה, וְלִמְעַשָּׂה הוּא עֲתִיד לְכַבֵּשׁ אֶת עוֹלָם הַמוֹדִיקָה הַיְהוּדִית!

”כִּמָּה הֵייתִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת חַיִּים קָיִי, חֲשַׁב שְׂמוּלֵי לְעֲצָמוֹ, בְּעוֹדוֹ בּוֹהֶה בְּתַמוּנָתוֹ שֶׁל יֶלֶד הַפֶּלֶא, שֶׁהִתְנוֹסְסָה עַל גְּבִי הָאֲלִבּוּם הַחֲדָשׁ שֶׁלוֹ - ‘פְּנִיִם אֵל פְּנִיִם’. וְשִׁכְלָם יִגִּידוּ עָלַי אֶת הַדְּבָרִים הַלְלוּ!”

שְׂמוּלֵי הַמְשִׁיךְ לְבָהוֹת בְּעֲטִיפָה, וְדַמְיִן כִּיֶּצֵד תַּמוּנָתוֹ מִתְנוֹסְסָה עָלֶיהָ בְּגָאוֹן, וְאִיךְ שֶׁהוּא זֶה שֶׁמִּנְפִּיק שִׁירִים מְדַהִימִים כְּמוֹ ‘לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם’ וְבִנְקֻרַת הַצּוֹר’. בְּעֵינֵי רוּחוֹ הוּא רָאָה אֶת קַהֲל הַהַמוֹנִים שֶׁזּוֹעֵק אֶת שְׂמוֹ, בְּעוֹדוֹ קֹד קֹדָה עַל הַבְּמָה.

”שְׂמוּלֵי, אִיךְ הוֹלֵךְ עִם שַׁעֲוֵי הַבַּיִת?” נִשְׁמַע קוֹלוֹ שֶׁל אָבִא מִבְּעַד לְדַלֶּת הַחֲדָר.

שְׂמוּלֵי קִפֵּץ בְּבִהְלָה. הוּא הֵיךְ כָּל כֶּף שֶׁקוֹעַ בְּדַמְיוֹנוֹת שֶׁהוּא חַיִּים קָיִי, שֶׁהוּא שִׁכַּח לְגַמְרֵי שֶׁהוּא אָמֹר לְסִיִּם עֲכָשׂוּ אֶת שַׁעֲוֵי הַבַּיִת בְּנִבְיָא.

”אָנִי... אָה... הַכֵּל הוֹלֵךְ טוֹב!” גִּמְגָם שְׂמוּלֵי.

”מִצְוֵי!” אָמַר אָבִא עִם חִיָּה. ”פְּשׁוּט רְצִיתִי לְוַדָּא שֶׁתִּסְפִּיק לְסִיִּים בְּזָמַן, וְתוֹכֵל לְהַגִּיעַ אֵתִי לְחֲנֻכַּת הַבַּיִת!”

שְׂמוּלֵי מֵהָר לְהִנִּיחַ אֶת עֲטִיפַת הַדִּיֶּסֶק, וְחָזַר לְשַׁעֲוֵי הַבַּיִת. ”בְּטַח חַיִּים קָיִי לֹא צָרִיךְ לְהַכִּין שַׁעֲוֵי בַּיִת בְּכָל עָרְב, חֲשַׁב לְעֲצָמוֹ. ”אוֹי, הַלּוֹאֵי שֶׁהֵייתִי הוּא!”

בְּמַעֲמַד חֲנֻכַּת הַבַּיִת

שְׂמוּלֵי וְחִבְרוּ יוֹסִי שֶׁעֲמַד לְצַדוֹ קִפְצוּ מַעְלָה-מִטָּה בְּהִתְרַגְּשׁוֹת, בְּעוֹד הַנוֹאֵם הָאֲחֵרוֹן מִסִּיִּים לְהוֹדוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִחֲבָרֵי הוֹעֵד שֶׁל הוֹרְקֵי בְּשְׂמוֹ. ”הִנֵּה זֶה מַגִּיעַ!” צָעַק שְׂמוּלֵי. מַעֲנִין בְּאִיזוֹ צוּרָה יַעֲלֶה חַיִּים קָיִי עַל הַבְּמָה? בְּהִלִּיכָה? בְּרִיצָה? אוֹ אוּלַי הוּא יוֹפִיעַ תּוֹךְ כְּדֵי רְקוּד?

”גבירותי ורבותי! נשמע קולו של הכוזב, ”קבלו אותו - חיים קיי!!!”

המוזיקה החלה, ושמולי יוסי עמדו על קצות אצבעותיהם ונסו נואשות לתפס את השניה הראשונה שבה הזמר הצעיר עולה על הבמה. אבל חיים קיי לא רקד, הוא לא רץ, והוא אפילו לא הלך. למעשה, הוא בכלל לא יכל לעמד על רגליו. מישהו - אולי אבא שלו - דחף אותו על הבמה בכסא גלגלים!

”מה? הוא מרתק לכסא גלגלים??” שאל שמולי בקול רם.

”כן, כמובן, לחש אבא מבעד למוזיקה הרועשת. ”מה, לא ידעת? ככה הוא מאז שהוא נולד. הוא אינו מסגל אפילו להניע את ידיו, ואמא שלו צריכה להאכיל אותו. ברוך ה' שיש לנו ידים ורגלים שמתפקדות ומאפשרות לנו ללכת, לרוץ, לרקד ולטפל בעצמנו!”

בסימו של המופע המהנה, שמולי פסע הביתה לצדו של אבא, ונשא בידו שקית ובה ספר, וכן דיסק חדש שחלק לכל המשתתפים.

”שמולי, פנה אליו אבא. הכל בסדר? אתה נראה שקט מתמיד. לא נהנית מהמופע?
חיים קיי לא שר את השירים שאתה אוהב?”

”כן, בטח, אבא, אמר שמולי. ”המופע היה מדהים. הוא אפלו שר את השיר האהוב עלי, 'חג לה' מחר'. אבל אני ממש מבלבב. עד היום, החלום הגדול ביותר שלי היה להיות חיים קיי. לא יכלתי לחשב על שום דבר אחר. דמינתי את תמונתי מתנוססת על גבי עטיפות של דיסקים, ואיך אני עומד על הבמה ושר בפני כולם, בקול ערב ומיוחד.

”אבל אז ראיתי שהוא מרתק לכסא גלגלים, ואינו יכול אפלו להניע את ידיו ורגליו! וזה גרם לי לחשב מחדש על הדברים. חשבתי שכל מחיר שווה כדי שיאמרו עלי שאני הכוכב העולה בשמי המוזיקה היהודית, אבל לא נראה לי שזה באמת שווה כל מחיר. אני מעדיף בהרבה להיות שמולי גולדבאום הקטן, שיש לו ידים ורגלים מתפקדות!”

”שמולי!” אמר אבא. ”זה מזכיר לי את מה שאומר הרב אביגדור מילר בענין פרשת השבוע!”

”מה?” שאל שמולי. ”הוא אומר לא להיות זמר?”

”לא, לא, ענה אבא. ”בפרשת השבוע, משה רבנו אומר: 'ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך'. הרב מילר אומר שזה נורמלי לגמרי שאדם ירצה כבוד; כל אחד רוצה להיות מפורסם ואהוד ומערה, כמו הזמרים הידועים. אבל למעשה, הכבוד האמיתי האחד והיחיד שאנו רוצים הוא שהקדוש ברוך הוא יהיה גאה בנו! שום כבוד אחר, מבני אדם שיצצקו את שמנו בגרון נחר, לא יביא לנו שמחה אמיתית. רק הכבוד שמגיע מכך שהקדוש ברוך הוא גאה בנו, הוא זה שיביא לנו אשר נצחי.

”עליך לדעת שאתה לא 'שמולי גולדבאום הקטן'! אתה מקים כל כך הרבה מצוות, ולומד תורה בחידר. וזאת אומרת שאתה 'שמולי גולדבאום הגדול'! וגם אם אף אחד לא יודע על כך - ה' יודע על כך, וזה מה שמביא לנשמה שמחה - בעולם הזה ובעולם הבא!”

עַבַת פִּזוּס וּמְבָרְקָ!

נָשׁוּב וּנְחַדֵּד:

1. מהו ע חלם שמולי להיות חיים קיי?
2. האם כבוד הוא דבר שליילי?